

ROUTE 66

Ανακαλύπτουμε την πιο νοσταλγική πλευρά της Αμερικής μέσα από την πιο «αρχαία» της εθνική. 4.500 χλμ. από το Λος Άντζελες στο Σικάγο, με άλλα λόγια... Route 66!

Σάντα Φε, 1.926 χλμ.: Στους λόφους Λα Μπαγιάντα, νότια της Σάντα Φε, ανακαλύπτουμε ένα κομμάτι της «αρχαίας» Route 66, που χρησιμοποιήθηκε από το 1926 μέχρι το 1932. Σκληρή, εκτός δρόμου οδήγηση, ακόμα και για το Discovery. Η Σάντα Φε είναι πραγματική έκπληξη, μια πόλη σαν μεξικάνικο πουέμπλο (χωριό), που δε μοιάζει με καμία άλλη στις Ηνωμένες Πολιτείες. Απολαύστε βόλτες και καλό φαγητό στο κέντρο.

■ Στην Αμερική ένας είναι ο δρόμος που από μόνος του αποτελεί ταξιδιωτικό προορισμό. Το περίεργο είναι ότι έγινε παγκόσμια μόδα, αφότου, ουσιαστικά, βγήκε στη σύνταξη. Από το 1984 και μετά, η Route 66 δε συνδέει πλέον το Σικάγο με το Λος Άντζελες. Το ρόλο της έχουν αναλάβει διαπολιτειακοί αυτοκινητόδρομοι, όπως ο 55, ο 44, ο 40, ο 15 και ο 10. Οι ταξιδιώτες της δεν είναι πλέον απελπισμένοι εργάτες της εποχής της ποτοαπαγόρευσης που αναζητούν το αμερικάνικο όνειρο στην Καλιφόρνια, ούτε μεταπολεμικοί μπίπνικς με φιλοσοφικές ανησυχίες, ούτε καν χίπηδες της γενιάς του Γούντστοκ με λουλουδιστούς VW Σκαραβαίους σε παραισθησιογόνα ταξίδια προς τη δύση. Τώρα στη Route 66 συχνάζουν Γερμανοί ή Γάλλοι με μαύρα μακό, δερμάτινα γιλέκα και απειλητικά τατουάζ, καβάλα σε νοικιάρικες, καλογουλισμένες Harley, ή συνταξιούχοι Αμερικανοί. Με αναπαλαιωμένες Chevy, στην καλύτερη περίπτωση, ή με motorhome στη χειρότερη.

Όλοι αυτοί δεν αναζητούν τη Route 66 απλώς για να απολαύσουν τα δραματικά τοπία της τεράστιας χώρας, όσο για να γευτούν ή να θυμηθούν την πιο νοσταλγική πλευρά της, την Αμερική του ονείρου, της φυγής, της απελευθέρωσης μέσα από το ταξίδι.

Η Route 66 φτιάχτηκε το 1926. Ήταν ο πρώτος δρόμος, με μία λωρίδα για κάθε κατεύθυνση φυσικά, που ένωσε το Ιλνός με την Καλιφόρνια. Είχε μήκος 2.448 μιλίων (3.940 χλμ.) και περνούσε από συνολικά οκτώ πολιτείες, ανάμεσά τους το Μιζούρι, το Κάνσας, η Οκλαχόμα, το Τέξας, το Νέο Μεξικό και η Αριζόνα. Σε μια χώρα που στηρίχτηκε στο αυτοκίνητο για να αναπτυχθεί, η διάνοιξη ενός δρόμου επικών διαστάσεων για την εποχή μετέβαλε ουσιαστικά την κοινωνιολογία της. Προπολεμικά, ο US Highway 66 –όπως ονομαζόταν επίσημα– λειτούργησε ως μονοπάτι φυγής για τους «Όκις», τα μεγάλα θύματα του οικονομικού κραχ και τους πεινασμένους «ντεσπεράντος» κατάξερων μεσοδυτικών πολιτειών, όπως είναι η Οκλαχόμα.

Το δράμα της αναζήτησης μας καλύτερης ζωής στην Καλιφόρνια μετέφερε αριστουργηματικά στο βιβλίο Τα Σταφύλια της Οργής ο συγγραφέας Τζον Στάνιμπεκ, ο οποίος έδωσε τον απόλυτο ορισμό του δρόμου: «The Mother Road» -ο μητρικός δρόμος- και έναν ακόμα πιο ρεαλιστικό: «ο δρόμος της δεύτερης ευκαιρίας». Την ίδια εποχή, διάσημα εγκληματικά στοιχεία, όπως ο Αλ Καπόνε και οι Μπόκι και Κλάιντ, τον χρησιμοποιούσαν συστηματικά για να δραπετεύουν από το δόκανο του νόμου. Μετά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, η Αμερική βγήκε παντοδύναμη στο παγκόσμιο προσκήνιο και ο κατ'εξοχήν εθνικός δρόμος έγινε ο καλύτερος εκφραστής της ελπίδας για μια καλύτερη, πιο

ανέμελη ζωή. Από τη Route 66 φύτρωσαν όλα τα στοιχεία της σύγχρονης αμερικανικής κουλτούρας: Εδώ πρωτοεμφανίστηκαν οι πανακίδες νέον για να τραβούν τα βλέμματα των οδηγών, εδώ σχεδιάστηκαν οι πιο ροκ διαφημίσεις, εδώ άνοιξαν τα πρώτα drive-in σινεμά, τα drive-through εστιατόρια, τα πρώτα μοτέλ και τα οικογενειακά -mom 'n' pop- diners με τα δερμάτινα καθίσματα. Για δεκαετίες μπορούσες να ταξιδέψεις φτηνά και όμορφα από τη μία πλευρά της Αμερικής στην άλλη. Η βενζίνη κόστιζε 17 σεντς το γαλόνι και ο καφές 5 σεντς. Τα βενζινάδικα προσέφεραν πλήρες σέρβις και οι ναζιάρες σερβιτόρες σε αποκαλούσαν «honey» όταν έπαιρναν παραγγελία. Μετά το φαγητό, έπαιζες και μια παρτίδα μίνι γκολφ - η νέα μόδα της εποχής. Η Route 66 έχτιζε έτσι απλά και καταναλωτικά το θρύλο της. Έγινε ο δρόμος των Chevy, των επνικελωμένων λεωφορείων Greyhound και των μηχανών τσόπερ. Ένας δρόμος ονομαστός που κυριαρχούσε στις αφηγήσεις του Μαρκ Τουέν και στο «on the road» του Τζακ Κέρουακ, την αξεπέραστη βίβλο των απανταχού μπήπνικς. Η Route 66 είχε, μάλιστα, και το δικό της ύμνο, το «get your kicks on Route 66», που συνέθεσε το '46 κάποιος Μπόμπι Τρουπ, τον πρωτοτραγούδησε ο Νατ Κινγκ Κολ και τον διασκεύασαν καμιά εκατοστή καλλιτέχνες στα επόμενα σαράντα χρόνια, από τον Μπινγκ Κρόσμπι και τους Rolling Stones μέχρι τους Depeche Mode...

«που πηγαίνει απ' το Σεν Λούις κάτω στο Μιζούρι Οκλαχόμα Σίτι που είσαι τόσο pretty - θα δεις... Αμαρίλο, Γκάλοπ Νέο... Μεξικό Φλάγκσταφ Αριζόνα μην ξεχνάς τη Γουινόνα» Απλοί στίχοι, ταξιδιάρικοι, που ο καθένας έχει τραγουδήσει, κι ας μην έχει βρεθεί καν σε τούτη την πλευρά του Ατλαντικού...

Ταξίδι σε άλλη εποχή

Σε μια χώρα τόσο ομοιόμορφη, τόσο στιλιζαρισμένη, γεμάτη τεράστι-

ους αυτοκινητοδρόμους με ανιόπεδους κόμβους διάσπαρτους από πανύψηλες πανακίδες που διαφημίζουν τις ίδιες και τις ίδιες αλυσίδες γρήγορου φαγητού, μοτέλ και σουπερμάρκετ, το ταξίδι μέσα από τη Route 66 φαντάζει σήμερα μια ετεροχρονισμένη παρένθεση. Τα μεγαλύτερα τμήματα του παλιού, καλού δρόμου άρχισαν να απαλλοτριώνονται το 1956 για τη χάραξη των αυτοκινητοδρόμων. Άλλα παρακάμφθηκαν εντελώς και έμειναν σε αχρηστία μέχρι τα μέσα της δεκαετίας του '80. Πολλά μοτέλ, εστια-

τόρια και πρατήρια πάλωσαν μαζί με τους ιδιοκτήτες τους, και τα περισσότερα έκλεισαν. Όταν πλέον οι Αμερικανοί ταξίδευαν αεροπορικά πάμφθινα από τη μία άκρη της χώρας τους στην άλλη, τι χρειαζόταν ένα παρωχημένο μονοπάτι με ξεφτισμένη ασφάλτο; Όμως, η νοσταλγία έπαιξε το ρόλο της. Τα τελευταία χρόνια η Route 66 ξαναζωτάνεψε. Παλιά μοτέλ αναπαλαιώθηκαν, πρατήρια βενζίνης μετατράπηκαν σε μουσεία και πολυάριθμες ατραξιόν δημιουργήθηκαν. Όλες τους αναβιώνουν τη μεταπολεμική

Λος Άντζελες, 0 χλμ.: Μην ψάχνετε πού είναι ακριβώς. Θα το βρείτε μέσα από εκατοντάδες χιλιόμετρα αυτοκινητοδρόμων που συνδέουν το Λονγκ Μπιτς με το Χόλιγουντ και την Πασαντίνα με τη κλιδάτη παραλία Σάντα Μόνικα. Στην τελευταία συμβολικά καταλήγει η Route 66. Από εκεί ξεκινάμε κι εμείς.

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΕΝΟΣ ΔΡΟΜΟΥ...

- Το 1928 διοργανώθηκε μαραθώνιος δρόμος -το Bunion Derby- στη Route 66, από το Λος Άντζελες στο Σικάγο και από εκεί στη Νέα Υόρκη. Τον αγώνα -και το έπαθλο των 25.000 δολαρίων- κέρδισε ένας Ινδιάνος Τσερόκι από την Οκλαχόμα.
- Τριάντα χρόνια μετά, για 1.500 δολάρια, ένας τύπος διέσχισε τη διαδρομή πάνω σε ξυλοπόδαρο!
- Ένας 78χρονος, ο Ντικ Ζίμπερμαν, έσπρωξε ένα καροτσάκι κατά μήκος της «66», για να συναντήσει την αιωνόβια μητέρα του.
- Ένας άστεγος έσπρωχνε για μήνες το καροτσάκι του σουπερμάρκετ με όλα του τα υπάρχοντα στη Route 66, καλύπτοντας 14-26 χλμ. την ημέρα. Κανείς δεν ξέρει πού κατέληξε...
- Το 1972 ένας 48χρονος Νοτιοαφρικανός έτρεξε τη διαδρομή σε 54 ημέρες!

Έρημος Μοχάβε: Από το χωριό Λάντλουου βγαίνουμε από τον i40 και πέφτουμε στο Bagdad Cafe, το μαγαζί της ομώνυμης ερωτικής ταινίας. Εδώ ξεκινά ένα παλιό κομμάτι της «66», δίπλα στην έρημο, μέχρι το Νιντλς, την τελευταία πόλη της Καλιφόρνια στα όρια με Νεβάδα και Αριζόνα.

Κίνγκμαν, Αριζόνα, 670 χλμ.: Το πιο φωτογραφικό κομμάτι όλης της Route 66 είναι από το Ότμαν μέχρι το Κίνγκμαν - μην το χάσετε! Στενό, «στριφτερό», με θέα τους κόκκινους βράχους της Αριζόνα. Το Κίνγκμαν είναι ό,τι πρέπει για ανεφοδιασμό.

Ότμαν: Η Route 66 σκαρφαλώνει από το Μπούλκεντ σε αυτό το ορεινό χωριό, που ενσαρκώνει θαυμάσια τη φαντασίωση της «άγιας δύσης». Ξύλινα σπίτια, αδέσποτα γαϊδούρια και μαγαζάκια με αναμνηστικά...

Φλάγκσταφ, 1.224 χλμ.: Δίπλα σε αυτήν την πόλη, στη Σιντόνα, πιθανόν να δείτε και UFO, εμφανίζονται -λένε- συχνά εκεί...

Σέλιγκμαν: Από το Κίνγκμαν μέχρι το Σέλιγκμαν είναι 90 μίλια. Στο Σέλιγκμαν έχει εκπληκτικά αναμνηστικά και ένα χαμπουργκεράδικο-θύλο, του αείμνηστου κ. Ντελγκαντίγιο. Θα συναντήσετε πολλούς αναβάτες Harley εδώ...

Γκάλοπ, Νέο Μεξικό, 1.567 χλμ.: Από το Φλάγκσταφ και μετά, ο δρόμος κατεβαίνει σταδιακά από το πλατό του Κολοράντο και οι θερμοκρασίες ανεβαίνουν. Μετά το Χόλμπρουκ, μπειτε αριστερά στη «βαμμένη έρημο» και δεξιά στο απολιθωμένο δάσος. Το Γκάλοπ βρίσκεται στα σύνορα Αριζόνα-Νέο Μεξικό. Βόρεια από εδώ είναι η χώρα της φυλής Ναβάχο.

Αλμπουκέρκι, 1.830 χλμ.: Άγονο το τοπίο μέχρι το Αλμπουκέρκι. Στη διαδρομή έχουν απομείνει κάποια χωμάτινα κομμάτια Route 66.

Τουκουμάρκι, 2.293 χλμ.: «Απόψε Τουκουμάρκι», έλεγαν παλιά οι φορτηγατζήδες που διέσχιζαν τη Route 66, μιας και εδώ είχε πάντα κρεβάτι σε ένα από τα εκατοντάδες μοτέλ.

εποχή της δόξας για τον περιώνυμο αυτό δρόμο. Εμείς τον ακολουθήσαμε αντίστροφα, ξεκινώντας από την Καλιφόρνια. Η «ανακάλυψη» της Route 66 ήταν σαν ένα παιχνίδι θησαυρού. Τα παλιά κομμάτια άλλοτε χάνονται μέσα στα βουνά, μακριά από το σύγχρονο αυτοκινητόδρομο, άλλοτε τον ακολουθούν παράλληλα. Ακολουθώντας πιστά το παλιό μονοπάτι -ό,τι έχει απομείνει, ουσιαστικά- μέχρι το Σικάγο, ήταν σαν να ταξιδεύουμε πίσω στο χρόνο, στην εποχή της μεταπολεμικής Αμερικής. Ένας δρόμος σαν ατέλειωτο κινηματογραφικό σκηνικό. Κάποιοι χαρακτήρες παραμένουν οι ίδιοι με τότε, φυσικά πιο γερασμένοι. Άλλοι, πιο νέοι, μπαίνουν στο πετσί του

ρόλου και σου σερβίρουν έντεχνα την Αμερική της χαμένης αθωότητας. Η Route 66 είναι πλέον ισχυρό brand name, χωρίς δικαιώματα μάλιστα, οπότε χρησιμοποιείται σε όλη τη διαδρομή από μοτέλ, βενζιναδίκια, εστιατόρια ή συνεργεία. Μιλάμε για μια τεράστια, άναρχη τουριστική επιχείρηση, όμως τι σημασία έχει; Το θέμα είναι ότι, ακολουθώντας την, όλο και κάποια σερβιτόρα θα σε αποκαλέσει «honeys», σαν να σε γνώριζε από χρόνια. Ακολουθήστε τις οδηγίες μας και τόλμα αυτό το οδοιπορικό, που είναι το καλύτερο μάθημα σύγχρονης αμερικανικής ιστορίας. Η Main Street of America έχει στολιστεί και σε περιμένει...
Άκης Τεμπερίδης

Σάντα Ρόζα: Επιστρέφουμε στον interstate 40 και σταματάμε στο μουσείο αυτοκινήτου ενός παλιού μηχανικού, του Μπόζο Κόρντοβα. Θα μπορούσαμε να αγοράσουμε ένα αναπαλαιωμένο Ford F150 του '48 από εδώ και να συνεχίσουμε...

Άντριαν, Τέξας, 2.398 κλμ.: Εδώ είναι ακριβώς τα μισά της Route 66, 1.124 μίλια από το Λος Άντζελες και το Σικάγο. Το δικό μας οδόμετρο έχει ξεφύγει ήδη...

Ελκ Σίτι, Οκλαχόμα, 2.700 κλμ.: Εδώ θα βρείτε δύο υπαίθρια μουσεία. Αυτό της φωτογραφίας αναπαριστά το Ελκ Σίτι όπως ήταν στα τέλη του 19ου αιώνα.

Κλίντον, 2.740 κλμ.: Εύπορη πόλη, το όνομα της οποίας παραπέμπει στον παλιό πρόεδρο των ΗΠΑ... Εδώ θα βρείτε το καλύτερο μουσείο Route 66.

Αμαρίλο: Το χωριό που έχει εξελιχθεί σε μεγαλούπολη. Γνωστή για το ράντσο με τις Cadillac και τις τεράστιες μπριζόλες των 72 ουγγιών - 2 κιλά είναι αυτά. Αν τη φάτε μόνοι σας σε μία ώρα, σας την κάνουν δώρο, ειδάλλως θα την πληρώσετε ακριβά (75 δολάρια). Φαίνεται ότι δεν έχουν υπολογίσει τους Έλληνες...

ΚΟΣΤΟΣ ΖΩΗΣ
BIZA: 85 ευρώ, DIESEL: 2,4-3,5 USD/γαλόνι, INTERNET: 1-2 USD/ώρα, CARAVAN PARK: 15-40 USD, MOTEL: 35-55 USD, ΚΑΡΤΑ SIM AT&T: δωρεάν (0,25 USD/ΛΕΠΤΟ), ΕΙΣΟΔΟΣ ΓΚΡΑΝ ΚΑΝΙΟΝ: 25 USD/εβδομάδα, HOT DOG ΣΕ ΒΕΝΖΙΝΑΔΙΚΟ: 1-1,3 USD, BURGER: 1-3 USD, ΜΠΙΡΑ ΣΤΗ ROUTE 66: 1,99 USD 1 ευρώ = 1,49 δολάρια ΗΠΑ (11/2009)

Γκραν Κάνιον, 956 κλμ.: Από τη ζωντανή πόλη Γουίλιαμς -κλασικό σταθμό της Route 66-, κάνουμε παράκαμψη 100 κλμ. προς τα βόρεια, για να πάμε στο νότιο κέιλος του Γκραν Κάνιον. Κάμπινγκ και ξενοδοχεία έχει τόσο στο Τουσάγιαν, έξω από τον εθνικό δρυμό, όσο και μέσα - αλλά πιο ακριβά. Αφιερώνουμε δύο μέρες για περπάτημα από το κέιλος του φαργγιού, στα 2.200 μ., μέχρι τον ποταμό Κολοράντο, στα 800 μ. Υπολογίστε μία διανυκτέρευση στο κάμπινγκ του ποταμού και 14 ώρες περπάτημα συνολικά σε δύο ημέρες. Αξίζει!

INFO

Για τα τελευταία νέα από την αποστολή μας, να επισκέπτεστε καθημερινά το www.theworldoffroad.com!

Οκλαχόμα Σίτι, 2.880 κλμ.: Άχαρη, αμερικανική πόλη με τραυματισμένο παρελθόν. Αξίζει να την επισκεφτείτε μόνο για το μνημείο της βομβιστικής επίθεσης ενός βετεράνου του Ιράκ, η οποία κόστισε τελικά τη ζωή σε 180 αθώους.

Γουέδερφορντ, 2.761 κλμ.: Σταματάμε εδώ για να επισκεφτούμε το διαστημικό μουσείο που έφτιαξε ο αστροναύτης Τόμας Στάφορντ, ο αρχηγός της αποστολής Apollo 10, ο οποίος κατάγεται από εδώ. Το μουσείο είναι καλύτερο από της NASA στο Χιούστον!

Σεν Λούις, 3.906 κλμ.: Η μισή πόλη βρίσκεται στο Μιζούρι και η μισή στο Ιλινόις. Στον οριζοντά της, πέρα από τους ουρανοξύστες, διακρίνεται η πανύψηλη μεταλλική αψίδα, που φέρει το επιβλητικό όνομα «πύλη προς τη δύση».

Σικάγο, 4.460 κλμ.: Η Route 66 τερματίζει για εμάς εδώ. Περνά και από την ελληνική συνοικία, την Greektown, η οποία είναι γεμάτη ελληνικά εστιατόρια και γυρατζιδικά, στη σκιά του Sears Tower, του ψηλότερου ουρανοξύστη της Αμερικής.